

kommet med et eneste svar på, hvordan den vil sikre, at der er nogle til at erstatte de 200.000, der holder op. Regeringen har også flere gange udtalt, at man må indstille sig på, at der bliver færre offentligt ansatte i fremtiden, men det vil vi ikke indstille os på. Vi vil tværtimod arbejde for, at vi skal have de mennesker, der skal til for at løfte opgaverne i det offentlige – de opgaver, der handler om at tage sig af vores børn, vores syge, vores ældre og alle de andre ting, der skal til, for at samfundet kan fungere.

Kl. 14.40

Vi tror, at hvis vi skal have offentligt ansatte i fremtiden, skal vi bruge de mange dygtige offentligt ansatte i de fag, de faktisk har valgt at arbejde i, og som de gerne vil have lov til at udføre på en ordentlig måde. Vi skal lade pædagogerne og pædagogmedhjælperne lege med børnene, i stedet for at de skal beskrive, hvordan de leger, og vi skal lade sygeplejerskerne, social- og sundhedsassistenterne osv. tage sig af de syge og ældre, i stedet for at de hele tiden skal beskrive, hvad det er, de gør. Selvfølgelig kan det indimellem være fornuftigt at lave nogle udviklingsprojekter, forskningsprojekter osv., hvor man ser nærmere på, hvad det er, man gør, og om man kunne gøre det bedre, men ikke som en del af det løbende arbejde i hverdagen med det formål at måle og veje for at kunne konkurrenceudsætte og give mulighed for private.

Når jeg har hørt offentligt ansatte fortælle om alt det, de skal lave af dokumentation, har jeg prøvet at tænke over, hvordan det ville være, hvis man stillede samme krav i sit eget liv. Hvis jeg, hver gang jeg skal vaske op derhjemme, er underlagt et krav om, at jeg skal dokumentere, hvordan jeg gør det, og hvis det vigtige ikke er, at opvasken bliver ren, men i stedet at jeg beskriver, hvordan jeg vil vaske op: Nu vil jeg tage opvaskebørsten, jeg vil føre den rundt på en bestemt måde, vandet skal have en bestemt temperatur, fordi det nok vil give det bedste resultat osv. Hvis jeg skulle bruge min tid på at beskrive alt det, og det var den beskrivelse og den dokumentation, der var det vigtige, men ikke, om opvasken blev ren eller ej, ja, så kunne det jo godt være, at opvasken ikke blev så ren.

Det er jo netop det, der sker i disse år. Når der bliver mindre tid til at tage sig af børn, ældre og syge og til alle de mange andre opgaver, som de offentligt ansatte løser, har man det dårligt med sig selv, for det, man egentlig er optaget af, er, at man får leget med børnene eller får snakket med den ældre, og ikke at man får beskrevet, hvor-

dan man gør det. Det er vi altså nødt til at gøre op med, hvis vi skal have offentligt ansatte i fremtiden.

I denne tid kan vi se, at der er flere og flere, som protesterer mod hele markedsgørelsen af dokumentationskravet. Der er masser af pædagoger, skolelærere, sygeplejersker, socialrådgivere, chefer osv., der siger, at de simpelt hen ikke længere kan holde til, at de skal blive ved med at måle og veje. De vil hellere have lov til at tage sig af det, som egentlig er deres arbejdsopgave, men det lader ikke til, at regeringen lytter til de protester, der kommer. I stedet snakker regeringen om, at vi skal have en bedre ledelse – forstået på den måde, at der skal være endnu flere mål og endnu mere dokumentation. Men vi tror ikke på, at alt det her med at måle og veje og konkurrenceudsætte fører til, at vi får en bedre offentlig sektor. Tværtimod kan vi se, at der bliver mindre tid til at tage sig af børn, syge og ældre.

Derfor ønsker vi, at vi i stedet for går en helt anden vej: at vi giver ansatte og brugere mulighed for sammen at tilrettelægge arbejdet, og at vi giver mulighed for, at man f.eks. på ældreområdet kan sige, at ældre skal have ret til selv at bestemme, hvornår de vil sove, skal have ret til selv at bestemme, hvor tit og hvornår de vil i bad, og skal have ret til selv at bestemme, hvad de vil have at spise. Så skal vi give kommunerne penge nok og sørge for, at der er ansatte nok til, at hjemmehjælpere og ældre selv kan tilrettelægge arbejdet, i stedet for at det hele skal måles og vejes og føres ind i nogle faste skemaer, for at private firmaer kan byde ind.

Det er et politisk valg, hvordan vi ønsker, at vores samfund skal være indrettet i fremtiden. Det er et politisk valg, om man ønsker at bruge de mange penge, vi har i samfundet, på vores fælles velfærd, eller man ønsker at bruge dem på flere skattelettelser til et øget privatforbrug, og på samme måde er det et politisk valg, om vi ønsker, at vi fremover ikke bare skal erstatte de 200.000 offentligt ansatte, der går på pension og efterløn i de kommende 10 år, men også skaffe yderligere 100.000, så der bliver tid til at gøre arbejdet ordentligt, at få sat tempoet ned og også få stoppet den store nedslidning, der sker i dag.

Hvis vi vil have alle de mange yderligere offentligt ansatte og erstatte dem, der holder op, synes jeg, det er et rigtig godt udgangspunkt at se på pjecen »Vilje til velfærd«, som FOA, BUPL og Danmarks Lærerforening har lavet, hvor de peger på, at det, der skal til, er otte veje, der primært handler om at sætte tempoet ned og løn-